

Arrest

nr. 249 030 van 15 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN NIJVERSEEL
Herpoel 30
1840 LONDERZEEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2021 .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat H. VAN NIJVERSEEL verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de nationaliteit van Kenya te bezitten, tot de etnie Kikuyu te behoren en geboren te zijn op 12 augustus 1967 te Thika stad, vroeger behorend tot Kiambu doch nu bij het Muranga district gerekend. U ging direct na uw geboorte naar Muranga stad, alwaar uw familie op dat moment woonachtig was. U studeerde tot 'form vier secundair onderwijs', u maakte verder vrouwenkleding en had ook uw eigen shop, u was tevens landbouwer. Toen u in 1992 was bevallen van uw zoon L.K.K., ging u bij uw vriend – en latere echtgenoot M.K. wonen in Karatina stad, Nyeri district.

Uw echtgenoot M.K. is in november 2017 overleden. Na zijn overlijden stelden uw twee schoonbroers J.Ma. en D.Mu. – dat ze niet wilden dat u in uw huis en de bijhorende boerderij bleef wonen, zij vonden immers dat deze eigendom hun toebehoorde. In januari 2018 kwam een vriend van uw man – genaamd M. - u thuis condoleren met het verlies van uw echtgenoot. Daarna kwam hij regelmatig langs bij u en werden jullie bevriend. Eind januari 2018 kwamen er op een avond vier mannen bij u thuis langs, stellend dat u diende toe te treden tot 'de groep' waar ook uw man lid van was. U diende erover na te denken en ze gingen op termijn terug bij u langskomen. U besloot uw vriend M. over deze gebeurtenis in te lichten, hij stelde dat u voorzichtig diende te zijn. Een week later vond u uw shop – alwaar u vrouwenkleding maakte – volledig leeg geplunderd terug. Nog een week later - op een zondag - vond u bij uw thuiskomst al uw kleding buitenshuis, de deur was tevens gesloten en er was een bericht achtergelaten, stellend 'ga uit deze boerderij'. U vermoedt dat uw twee schoonbroers de daders waren voor wat betreft het blokkeren van de toegang tot uw huis, ze wilden immers maar al te graag uw huis en de bijhorende boerderij innemen. Voor wat betreft uw shop ging de politie nog een verder onderzoek voeren. U kreeg vervolgens van M. het voorstel om bij hem thuis in te trekken, u ging zich dan ook in februari 2018 bij hem in Nairobi (Kayole) vestigen. U merkte dat M. zich soms anders begon te gedragen, op een bepaald moment begon hij u zelfs te mishandelen. Op 01 mei 2018 nam M. u mee naar een feestje in een huis gelegen in Naivasha. Er waren veel mensen aanwezig daar, u merkte dat iedereen M. met respect groette, hij werd tevens 'baas' genoemd (cfr. het woord 'M.' in uw moedertaal betekent ook baas, u dacht vooreerst dat het daardoor kwam). M. vertelde de aanwezigen dat u een nieuw lid betrof. Op een bepaald moment diende u een vies drankje te drinken, u weigerde doch werd geslagen en verplicht om dit te nuttigen. Vervolgens werd er gesteld dat u de Mungiki eed had afgelegd, op dat moment besepte u dat M. de baas van deze groep vormde. U diende eveneens vlees te eten, tevens mocht u nooit iets over de activiteiten van deze groep verder vertellen. De volgende ochtend diende u een besnijdenis te ondergaan, waarna u naar een aparte kamer werd gebracht. Na enkele dagen kwam M. bij u langs, u legde hem uit dat u geen Mungiki wou zijn, u wou naar Nairobi gaan en wenste verder te werken in uw shop, waarop M. kwaad werd en u sloeg. Hij stelde dat u diende te blijven en diende te werken voor de groep, u zou voor de groep dienen te koken. Vervolgens trok u samen met deze groep van het ene naar het andere huis. Op een bepaald moment, in juni 2018, viel plots de politie binnen in een huis in Karatina, stellend dat jullie een illegale groep betroffen. Sommige leden van de groep wisten te ontsnappen, anderen – zoals uzelf en een andere man en vrouw – werden gearresteerd en met een auto meegenomen. De man en de vrouw werden in de kofferbak opgesloten terwijl u gewoon in de auto zat, u hoorde plots de auto stoppen, waarop u besloot om van deze situatie gebruik te maken en om uw vastgebonden handen los te maken, uw blinddoek af te nemen en de autodeur te openen. U hoorde iemand op de kofferbak kloppen, u opende deze, bevrijdde de vrouw en zette het – samen met deze vrouw - op een lopen, doch jullie hoorden plots gewoerschoten en werden opgepakt waarna jullie werden verkracht. De vrouw werd hard aangepakt, dit gezien ze zich hevig trachtte te verzetten. Jullie werden vervolgens naar het politiestation gebracht. U zag dat de andere vrouw zich in een slechte conditie bevond, u begon hierop om hulp te schreeuwen waarop een officier langskwam. De officier besloot met u apart een gesprek aan te gaan, u legde hem uit wat er eerder was gebeurd en dat u en de andere vrouw door vier agenten waren verkracht. De officier stelde dat het jullie woord tegen deze vier agenten was, doch hij wou u wel helpen ontsnappen. Hij gaf u hierop 300 shilling, u trok vervolgens naar uw tante in Endarasha (Nyeri). U bleef gedurende twee maanden bij haar en u hielp haar in haar groentenzaak. Op een avond - toen u van een boerderij kwam -, richtte een man een wapen op u en toonde hij u een auto langs de weg, u diende in te stappen. Tot uw verbazing zag u M. zitten, hij vroeg u wat er met u was gebeurd sinds de politie dat huis was binnen gevallen, waarop u stelde dat hij u gerust diende te laten. M. gaf toen aan dat niemand de groep mocht verlaten, dit kon enkel indien een persoon zou overlijden. U stelde uit de groep te willen stappen, waarop M. aangaf dat u niet meer bruikbaar was voor de groep, net zoals uw man, u begreep toen dat ook uw man lid van de Mungiki was en stelde zich de vraag of de groep misschien betrokken was bij de dood van uw echtgenoot, naar uw mening betrof het dan ook geen natuurlijk overlijden. U vermoedde bij nader inzien dat ook uw twee schoonbroers J.Ma. en D.Mu. lid van deze groep waren, hoewel u hen nooit bij enige bijeenkomst had gespot. U ging volgens M. dan ook sterven doch hij wou eerst nog plezier beleven aan u en hij trachtte u seksueel te benaderen. U besloot hierop in zijn geslachtsdeel te bijten, waarop hij op de vloer van de auto viel en u de autodeur wist te openen. U werd tijdens uw ontsnapping met een schroevendraaier in uw rug gestoken, doch u wist weg te lopen. Onderweg kwam u een auto tegen, een Somali koppel nam u mee en bracht u naar het ziekenhuis. U woonde vervolgens op verscheidene plaatsen zoals Naivasha in Rift Valley Province (tussen mei en juni 2018) en de stad Endarasha gelegen in Nyeri district (juni tot september 2018). U gokt dat u ook een tijdje in Kiranyaga (Kiranyaga district) en in Machakos stad woonde. Een zekere Miss A. en haar man – B. genoemd – begeleidden u vervolgens gedurende uw procedure teneinde reisdocumenten te bekomen. In november 2018 ging u –

met uw eigen Kenyaans paspoort en met een visum voor Italië – met het vliegtuig naar Italië, vervolgens reisde u met de auto – met een zekere D. - naar België.

U legt ter staving van uw asielaanvraag een “Certificat médical” – waaruit blijkt dat u type twee bent besneden –, foto's van de begrafenis van uw man, een “Delivrance d'attestation” dd. 10 maart 2020, een “Attestation de suivi psychologique” dd. 10 maart 2020 opgesteld door psycholoog Vincent Liesse en een artikel “Kenya: information sur la secte Mungiki, y compris la structure organisationnelle, les dirigeants, l'appartenance, le recrutement et les activités; la relation entre le gouvernement et les sectes, y compris la protection offerte aux victimes des fidèles du diable et des sectes, comme les Mungikis” dd. 15 november 2013 voor.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Hoewel u bij Dienst Vreemdelingenzaken geen bijzondere procedurele noden te kennen gaf (zie “vragenlijst bijzondere procedurele noden DVZ” dd. 14 november 2019), blijkt uit het door u neergelegde medisch attest [“Delivrance d'attestation” dd. 10 maart 2020 en “Attestation de suivi psychologique” dd. 10 maart 2020] dat u aan een Post-traumatisch stress-syndroom zou lijden met volgende kenmerken: slaapstoornissen, nachtmerries, stemmingsstoornissen, depressief gevoel en herbeleving, hypervigilantie en een gevoel van permanente onveiligheid, terugtrekking in zichzelf en zelfmoordgedachten, schaamtegevoel en zichzelf de schuld geven, dissociatieve stoornis en de indruk vertonend van een geblokkeerde toekomst. U zou dan ook sinds 02 januari 2020 op regelmatige basis psychologische opvolging genieten en u zou nog steeds psychologische en medicamenteuze zorgen nodig hebben teneinde aan uw wederopbouw te kunnen werken. Er kan in dit kader worden opgemerkt dat uit het medisch attest, opgesteld op 10 maart 2020 door psycholoog Vincent Liesse, blijkt dat u pas sinds 02 januari 2020 – en aldus op dat moment slechts ruim twee maanden – bij haar in psychologische opvolging bent. Het medisch attest geeft verder enkel en alleen aan dat u ‘op regelmatige basis’ op consultatie zou komen, doch hieruit kan niet worden opgemaakt met welke frequentie u dan wel zou worden opgevolgd. Er werd verder geen recent medisch attest meer aan het dossier toegevoegd. U maakte verder tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS dd. 27 juli 2020 geen enkel gewag van enige moeilijkheden dewelke u tijdens het onderhoud zelf mogelijks zou hebben ondervonden of die het verdere verloop van het onderhoud mogelijks konden beïnvloeden. U had enkel en alleen tijdens het vertellen van uw vrij relaas een ongelukje, waarna u onmiddellijk door de Protection Officer naar het toilet werd begeleid. Er werd u nadien gevraagd of u ok was, wat u bevestigde (zie notities van het persoonlijk onderhoud dd. 27 juli 2020 p. 13, hierna genoemd cgvs p. 13). Er werd u op dat moment eveneens de keuze gelaten of u graag een pauze wenste in te lassen of u toch alsnog eerst uw vrij relaas wou afronden, u gaf toen duidelijk aan dat u wenste verder te gaan met het interview (cgvs p. 13). Er werd u door de Protection Officer nogmaals gevraagd of u zeker was, wat u bevestigde (cgvs p. 14). U stelde tenslotte nog aan het einde van het persoonlijk onderhoud de gestelde vragen goed te hebben begrepen (cgvs p. 24). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkervijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient verder te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw ‘vrees voor vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er immers het volgende te worden gesteld. U heeft op 23 oktober 2018 een visumaanvraag ingediend bij de Italiaanse ambassade te Nairobi (Kenya), u hebt dit visum op 24 oktober 2018 verkregen (geldig van 07 november 2018 tot 16 december 2018). Elke individuele pagina van dit visumdossier werd door u persoonlijk gehandtekend, hetgeen kan worden afgeleid uit het feit dat de handtekeningen in uw visumdossier overeenkomen met deze die u heeft gebruikt om uw documenten in het kader van uw Belgische asielaanvraag te ondertekenen. Er mag dan ook van uitgegaan worden dat u kennis heeft genomen van/zich akkoord heeft verklaard met de inhoud van de documenten in uw visumdossier.

Uit deze visumaanvraag blijkt echter opmerkelijk genoeg dat u bij “Marital status” het vakje “Married” heeft aangevinkt (en niet “Widow(er)”) (zie informatie in het administratief dossier). Dit wekt verbazing, omdat u stelt dat uw echtgenoot in november 2017 is overleden (cgvs p. 15) - en

u tevens foto's van de begrafenis van uw man ter staving hiervan voorlegt - en omdat de door u aangehaalde problemen (met uw schoonbroers en ook met M.) onlosmakelijk verbonden zijn met en voortvloeien uit het overlijden van uw echtgenoot. U verklaart immers dat u na het overlijden van uw echtgenoot problemen kreeg met uw schoonbroers over het eigendomsrecht van uw huis en de boerderij (cgvs p. 15-16) en u beweerde dat M. u na de dood van uw echtgenoot kwam condoleren en dat u na een tijd bij hem introk, waarop u problemen met hem kreeg (cgvs p. 15-18). De vaststelling dat u in het aanvraagformulier niet vermeldde dat uw echtgenoot is overleden, roept dan ook ernstige vragen op naar de waarachtigheid van uw asielrelaas.

Verder is het opmerkelijk dat u pretendeert enerzijds tijdens de periode juni tot november 2018 – na de door u ingeroepen vervolgingsfeiten en tevens naar uw mening tijdens deze periode op de vlucht zijnde voor M. en de Mungiki sekte – op verschillende plaatsen ondergedoken te hebben verbleven [volgens uw eigen verklaringen ondermeer te Naivasha in Rift Valley Province (tussen mei en juni 2018) en de stad Endarasha gelegen in Nyeri district (juni tot september 2018), in Kiranyaga (Kiranyaga district) en in Machakos stad], doch u er dan weer anderzijds wel in bent geslaagd om tijdens deze periode op 03 oktober 2018 een “Unified Business Permit”, afgeleverd te “Nairobi City County”, op uw naam te bekomen (zie informatie in het administratief dossier). Meer nog, u heeft voor dit “Business Permit” – voor de vestiging van de kleermakerszaak “Margietane” gelegen op het adres “Juakalioi Drive nummer 53” – zelfs 5000 Kenyaanse Shilling neergelegd. Het is dan ook niet verenigbaar dat u enerzijds op de vlucht zou zijn geweest voor M. en de Mungiki sekte tijdens de periode juni tot november 2018 en u op verschillende plaatsen ondergedoken zou hebben geleefd, doch u dan weer anderzijds tijdens deze periode op 03 oktober 2018 nog 5000 Kenyaanse Shilling hebt neergeteld om een “Business Permit” te bekomen teneinde een kleermakerszaak op het adres Juakalioi Drive nummer 53” te kunnen vestigen.

Er kan verder nog worden opgemerkt dat u leugenachtige verklaringen heeft afgelegd voor wat betreft uw Kenyaanse reisdocumenten. Zo stelt u in het bezit te zijn geweest van een Kenyaans paspoort, afgeleverd in oktober 2018 en op basis van uw eigen persoonsgegevens (cgvs p. 9). U geeft aan dat een zekere Miss A. en haar man – B. genoemd – u doorheen deze procedure zouden hebben geloodst (cgvs p. 10). U zou evenwel zelf ook twee keer in persoon naar het ‘immigratie departement’ in Nairobi zijn gegaan (cgvs p. 9-10). De eerste maal zou er immers een foto van u zijn genomen, zouden uw vingerafdrukken zijn genomen en zou u formulieren hebben dienen in te vullen, een tweede maal zou u dan het paspoort zijn gaan ophalen (cgvs p. 10). Gevraagd of dit uw eerste paspoort – op uw eigen naam - ooit betrof, bevestigt u dit (cgvs p. 10). U stelt vervolgens – na de aflevering van dit paspoort - ook een visum voor Italië te hebben verkregen, u denkt dat dit eveneens in oktober 2018 werd afgeleverd (cgvs p. 11). Voor dit visum zou u wederom in persoon – ditmaal één maal – naar een gebouw in Westlands, Nairobi, zijn gegaan (cgvs p. 11). U stelt dat aldaar een foto van u zou zijn genomen, ook uw vingerafdrukken zou u hebben gegeven en u zou tevens documenten hebben ondertekend (cgvs p. 11). Vooreerst kan er worden opgemerkt dat u er niet in slaagt om dit Kenyaans paspoort voor te leggen. Een zekere D. zou u immers – volgens uw eigen verklaringen - van Italië naar België hebben gebracht, u zou van november 2018 tot oktober 2019 bij hem hebben gewoond, waarna hij u op een ochtend met een auto zou hebben meegenomen en u in Brussel zou hebben achtergelaten (cgvs p. 12). Uw koffer – inclusief uw paspoort – zou dan ook bij D. thuis zijn achtergebleven (cgvs p. 12). Er kan echter worden opgemerkt dat uit uw visumaanvraag dd. 23 oktober 2018 blijkt dat u een Italiaans visum hebt aangevraagd en op 24 oktober 2018 hebt verkregen (geldig van 07 november 2018 tot 16 december 2018) op basis van uw Kenyaans paspoort – met uw eigen persoonsgegevens - (nummer A2045389), afgeleverd op 13 augustus 2013 en geldig tot 13 augustus 2023 (zie informatie administratief dossier). Dit is dan ook opmerkelijk, gezien u pretendeerde dat het door u genoemde paspoort – afgeleverd in oktober 2018 – uw eerste paspoort ooit zou zijn geweest. U blijft – na confrontatie - vooreerst dan ook ontkennen een paspoort afgeleverd in 2013 te hebben gehad, het zou in 2018 zijn geweest, toen u uw paspoort zou hebben gekregen (cgvs p. 23). Toen er u op het einde van het interview voor het cgvs evenwel werd gevraagd of u nog iets wenste toe te voegen, geeft u dan weer plots het volgende aan: “Er was een tijd, toen ik naar Uganda ging, ik denk handtassen, materiaal voor mijn shop halen, kitenge ook (cfr. om kleding mee maken). Er was een vrouw die me de zaken toonde, ze gaf me een paspoort, maakte een paspoort voor me aan. Ik had dat paspoort, in 2013 denk ik, 2013 of 2014” (cgvs p. 24). U gevraagd of u aldus dan toch twee paspoorten hebt gehad, stelt u effectief in 2013-2014 een paspoort te hebben gehad, in 2018 zouden ze evenwel voor uw reis een andere hebben gemaakt (cgvs p. 25). U ermee geconfronteerd dat, volgens informatie waarover het CGVS beschikt, uw Italiaans visum [afgeleverd op 24 oktober 2018] in uw paspoort van 2013 werd aangebracht en niet in een paspoort van 2018, zoals u beweert, stelt u het paspoort van 2013 niet te hebben gegeven (cgvs p.

25). U nogmaals met dezelfde bevindingen geconfronteerd, geeft u volgend onduidelijk en nietszeggend antwoord: "Ik kreeg het nieuwe paspoort niet, misschien hadden ze het oude paspoort, ik weet niet hoe. Het nieuwe paspoort, het paspoort waarmee ik kwam, was niet diegene die ze nu gaven" (cgvs p. 25). U gevraagd met welk paspoort u uiteindelijk zou hebben gereisd, stelt u te denken diegene van 2018, ze zou u enkel hebben gezegd we hebben een paspoort (cgvs p. 25). U nogmaals gevraagd of u aldus niet zou weten waarom het Italiaans visum [afgeleverd op 24 oktober 2018] in uw paspoort van 2013 zou staan, geeft u aan dat u misschien met het paspoort van 2013 bent gekomen, u zou het niet weten (cgvs p. 25). **Uit bovenstaande blijkt aldus dat u bedrieglijke verklaringen aflegt en uw verklaringen stelselmatige bijstelt in functie van de informatie die de protection officer u geeft. Zo zou u eerst enkel en alleen een paspoort - op uw eigen naam - afgeleverd in 2018 hebben bekomen, om u vervolgens – overigens pas na confrontatie dan toch weer plots een paspoort van 2013 of 2014 te herinneren. Voor wat betreft uw Italiaans visum [afgeleverd op 24 oktober 2018] geeft u dan weer eerst aan dat dit zich in uw paspoort afgeleverd in 2018 zou hebben bevonden en u het paspoort afgeleverd in 2013 niet zou hebben gegeven, om vervolgens dan weer aan te geven dat 'ze' misschien toch het oude paspoort zouden hebben gehad, om dan maar weer uw antwoord te wijzigen als zijnde met het paspoort afgeleverd in 2018 te zijn gereisd, om tenslotte dan toch weer mogelijks met het paspoort afgeleverd in 2013 uw reis te hebben ondernomen. Uw bewering dat u twee keer in persoon naar het 'immigratie departement' in Nairobi zou zijn gegaan en dat u daarna in oktober 2018 een Kenyaans paspoort zou hebben verkregen (cgvs p. 9-10) kan sterk worden betwijfeld, vermits uw Kenyaans paspoort (nummer A2045389), afgeleverd op 13 augustus 2013 nog geldig was tot 13 augustus 2023, zodat u in principe geen nieuw paspoort diende aan te vragen (zie informatie administratief dossier). Bovendien blijkt uit uw visumdossier dat u voor de aanvraag van het visum voor Italië in oktober 2018 wel degelijk gebruik maakte van uw (nog geldig) Kenyaans paspoort, dat u destijds in augustus 2013 werd afgeleverd. Het is niet aannemelijk dat u niet precies zou weten welk paspoort u zou hebben voorgelegd om het Italiaans visum van oktober 2018 aan te vragen. Uw verklaringen hierover zijn dan ook bedrieglijk.**

Daarnaast blijkt op pagina 31 van uw Kenyaans paspoort (nummer A2045389) dat u een 'Social worker' zou zijn, u als Directeur zou zijn tewerkgesteld bij de organisatie "Nido d'amore (Nest of Love) (Children's Home)" en u van 07 november 2018 tot 27 november 2018 fondsen zou gaan inzamelen in Turijn, Italië (zie visumdossier toegevoegd aan het administratief dossier). U gevraagd wat deze organisatie precies is, ontkent u dit te weten (cgvs p. 23). U met onze informatie geconfronteerd, geeft u het volgende aan: "Neen, maar ik denk die vrouw die het voor me organiseerde, ik denk dat ze misschien de manager is van children's home, ik weet niets over children's home en visa, ik hoorde enkel u hebt een visum en gaat mee met Madam Ann" (cgvs p. 23). U nogmaals gevraagd of u deze organisatie kent, ontkent u wederom, u zou het niet kennen en er nooit hebben gewerkt (cgvs p. 23). U gevraagd waarom uw visumaanvraag dan zou aangeven dat u als Directeur van deze organisatie zou fungeren, stelt u enkel dat ze dat misschien zouden hebben georganiseerd (cgvs p. 23). Gepolst waarom ze zoiets zouden zeggen in het kader van uw visumaanvraag, stelt u het niet te weten, u zou niet zo zeker zijn (cgvs p. 23). Er kan in dit kader worden opgemerkt dat, hoewel u pretendeert dat de formulieren teneinde uw Italiaans visum te bekomen door andere personen zouden zijn ingevuld en u weinig tijd zou hebben gehad om deze na te lezen en Miss A. verder de documenten bij haar zou hebben genomen (cgvs p. 11), uw persoonlijke handtekening onder elke aparte pagina aanwezig in het visumdossier prijkt. Ook het document in kwestie - opgesteld door Dhr. Stephen Wanjohi Ndegwa - ["This is to confirm that the above person is a Director, who is on a mission to Turin, Italy from 7th of November to 27th of November, 2018 to fund rise on behalf of Nido d'amore organization. Any help accorded to her is highly appreciated"], werd door u persoonlijk ondertekend. Ook onder het individueel document 'Proof of sponsorship and/or private accommodation' – waar overigens wederom bij de reden voor uw reis staat vermeld "To raise funds for Nido d'Amore Children's Home" -, staat uw persoonlijke handtekening. Zoals hierboven reeds werd vermeld komen de handtekeningen die op de documenten in uw visumdossier werden gezet overeen met deze die u heeft gebruikt om uw documenten in het kader van uw Belgische asielaanvraag te ondertekenen (zie ondertekening vragenlijst DVZ dd. 14 november 2019, ontvangstbewijs vragenlijst DVZ dd. 14 november 2019, verklaring betreffende procedure DVZ dd. 14 november 2019, verklaring betreffende de woonstkeuze DVZ dd. 14 november 2019, verklaring betreffende vragen om inlichtingen DVZ dd. 14 november 2019, ontvangstbewijs documenten DVZ dd. 14 november 2019, ondertekening convocatiebrieff dd. 08 juli 2020, ondertekening bijlage 26 en ondertekening bijlage identiteitsdocumenten). Men kan aldus logischerwijze niet inzien hoe u, zelfs al zou u de documenten niet goed hebben gelezen, bij het persoonlijk ondertekenen van voornoemde individuele documenten niet zou hebben gezien wat erop staat noch dat de naam "Nido d'amore" erin wordt vermeld en u als Directeur van deze organisatie zou fungeren.

Er kan aldus worden geconcludeerd dat u doelbewust informatie voor de Belgische asielinstanties tracht achter te houden en dat er sterke aanwijzingen zijn dat er andere motieven aan de basis liggen van uw vertrek uit Kenya.

Hoewel uit uw visumaanvraag dd. 23 oktober 2018 overduidelijk blijkt dat u op verscheidene vlakken leugenachtige, frauduleuze en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, u doelbewust informatie voor de Belgische asielinstanties tracht achter te houden en er sterke aanwijzingen zijn dat er andere motieven aan de basis liggen van uw vertrek uit Kenya, kan er verder over uw gepretendeerde relatie met M. nog het volgende worden gesteld.

Er kan immers geen enkel geloof worden gehecht aan het gegeven dat u nooit zou hebben getracht om uit de door uzelf geschetste oppervlakkige en gewelddadige relatie met M. te ontsnappen.

U stelt dat u M., die een vriend was van uw man, begin januari 2018 voor het eerst ontmoette (cgvs p. 15) en in februari 2018 bij M. te zijn ingetrokken, u zou zo een 2,5 maanden bij deze man hebben gewoond (cgvs p. 16). U weet vooreerst evenwel bijzonder weinig kennis over deze man tentoon te spreiden. U gevraagd om alles te vertellen wat u over M. zou weten, geeft u het volgende aan: "Ik weet alleen dat zijn naam M. is, zijn vadersnaam is M.. Ik zag zijn familie nooit. Ik begreep dat, al die mannen en vrouwen in de groep, hadden geen doopnaam, ze haatten dat, zelfs als ik zei mijn naam is..., neen wat is de naam die uw moeder u gaf, ok u bent niet J." (cgvs p. 17). Gepolst naar de geboortedatum en geboorteplaats van M., stelt u niet te weten wanneer hij is geboren, hij zou wel ouder dan u zijn geweest - misschien vier tot vijf jaar - doch u zou zijn exacte geboortedatum niet kennen, ook zijn geboorteplaats zou u niet weten (cgvs p. 17). U gevraagd naar mogelijke andere vrouwen en kinderen van M., geeft u wederom aan het niet te weten: "Ik weet het niet, we vochten als ik hem vroeg wanneer neem je me naar uw huis, ik ken uw mensen niet, hij sloeg me, ik zei ik weet niet waar deze relatie heen gaat, ik zei ik weet niet wie je bent, uw mensen, of je een andere vrouw hebt, dan hadden we terug een discussie" (cgvs p. 17). Ook of hij broers of zussen zou hebben en of zijn ouders nog in leven zouden zijn en waar ze dan mogelijks zouden wonen, blijkt u niet te weten, u zou zijn familie immers niet kennen, u zou dan ook in het begin blij zijn geweest toen u mee naar het feest (cfr. op 01 mei 2018) mocht gaan, u zou immers hebben gedacht naar zijn familie te zullen gaan (cgvs p. 17). Gepolst naar de job van M., moet u wederom het antwoord schuldig blijven, u weet enkel aan te geven dat hij geld zou hebben gehad, hij zou elke ochtend zijn vertrokken en later op de dag terug zijn gekomen, soms zou hij evenwel ook tijdens de nacht zijn weggebleven en pas de volgende dag terug zijn opgedoken, u zou niet hebben geweten wat hij zou hebben gedaan (cgvs p. 18). **Uit bovenstaande verklaringen blijkt aldus overduidelijk hoe uw relatie met M. ten eerste op de vlakte bleef.**

U gaf verder nog aan dat M. van in het begin met stemmingswisselingen kampte: "Misschien in de nacht goede vrienden, in de ochtend hij vertrekt, we zijn goed, ik ga naar mijn zaken, dan komt hij terug in de avond, ik weet niet waarom hij lastig is, hij wil niet praten" (cgvs p. 17). U geeft verder aan niet te weten waarom M. soms kwaad of geïrriteerd zou zijn geweest: "Neen soms dacht ik wat heb ik gedaan. Soms ik denk ik deed niks, wat deed ik dacht ik dan, we waren in goede verstandhouding toen hij vertrok, hij komt terug en is slecht gezind, ik had er stress van" (cgvs p. 17). U gevraagd of u hier dan met hem over trachtte te praten, geeft u het volgende aan: "Ja ik probeerde dat, zeg me wat ik heb gedaan, we kunnen zo niet wonen, je bent kwaad, soms wel blij, je zegt niet wat ik heb gedaan, ik weet niet wat te doen om mijn fout recht te zetten, hij praatte niet, hij zei dan, als ik vragen blijf stellen, dan irriteer ik hem" (cgvs p. 17). **Verder blijkt nog uit uw verklaringen dat M. tevens bijzonder agressief uit de hoek kon komen:** "Dus op een dag, hij sloeg me heel hard en wou met me slapen, ik weigerde, daarna hij raakte me aan onderaan, gescheurd, bloed, naar ziekenhuis, ik ging naar de dokter, hechtingen" (cgvs p. 13).

In het licht van bovenstaande verklaringen is het dan ook ten eerste opmerkelijk dat u nooit zou hebben getracht om uit deze oppervlakkige en gewelddadige relatie te ontsnappen, temeer daar uit uw verklaringen blijkt dat u binnen deze relatie wel degelijk over geruime bewegingsvrijheid leek te beschikken. Zo geeft u zelf aan dat u in Nairobi, toen u bij M. woonde, verder wilde gaan met uw shop (cfr. u maakte vrouwenkleding). Hoewel M. eerste wat tegensputterde - stellend dat hij een andere job voor u zou hebben waar u goed mee zou verdienen – protesteerde u en ging u zelf op zoek naar een nieuwe shop: "Ik ging naar de shops, een vrouw had een shop, van covers van zetels, er zijn bloemen op getekend ofzo, dat deed die vrouw. Ik zei haar, kan je een beetje opschuiven, ik kan bij u in de shop ook werken dan, ze zei dat is een goed idee, ze zei we delen de huishuur, ze betaalde 5000, dus ik geef 2500. Ze zocht iemand om het te delen. Ik had een beetje geld, ik kocht materiaal en ging bij

haar in de shop" (cgvs p. 13). Hoewel u aangeeft dat M. in eerste instantie niet blij zou zijn geweest met uw initiatief - hij zou hebben gedreigd u die avond met een klein wapen te zullen doden en u zou zijn ontsnapt en u naar de politie hebben begeven, doch de politie zou bevriend zijn geweest met M. waardoor u uiteindelijk gewoon met hem terug mee naar huis zou zijn gekeerd -, blijkt uit uw verklaringen dat u uw werkzaamheden in de shop vervolgens gewoon wist verder te zetten: "We woonden verder samen, hij vroeg me niet meer over de zaak, dus ik ging verder" (cgvs p. 13). U verder nogmaals gevraagd wat u aldus deed terwijl M. naar zijn werk ging, geeft u het volgende aan: "Eerst, toen ik bij hem ging wonen, ik bleef thuis, dan was ik het beu, toen huurde ik die shop, ik vroeg dat aan die vrouw, ik begon daar te werken, ik ging naar de shop" (cgvs p. 18). Vervolgens stelt u zelf dagelijks in deze shop te hebben gestaan, behalve op zondag (cgvs p. 18). U gevraagd of u aldus uiteindelijk van M. uw werk in de shop mocht verder zetten, bevestigt u dit, hij moest immers uiteindelijk wel, maar jullie vochten eerst en hij bedreigde u met een wapen, u gaf hem aan, nadien hij bleef stil en protesteerde niet meer, u werkte in de shop en hij zei niets meer (cgvs p. 18). Ook levensmiddelen ging u verder overigens zelf aankopen in verscheidene kruidenierswinkels bij u in de buurt (cgvs p. 18). Verder blijkt dat u er tevens in slaagde om, na een door u genoemd gewelddadig incident, zelf naar het ziekenhuis te gaan teneinde de gepaste verzorging te krijgen: "Dus op een dag, hij sloeg me heel hard en wou met me slapen, ik weigerde, daarna hij raakte me aan onderaan, gescheurd, bloed, naar ziekenhuis, ik ging naar de dokter, hechtingen" (cgvs p. 13). U gevraagd of M. ervan op de hoogte was dat u naar het ziekenhuis ging, geeft u het volgende aan: "Ik zei het hem, het maakte hem niet uit, ik zei ik bloedde, wat heb je met me gedaan, hij ging slapen, ik ging buiten en ging naar het ziekenhuis, dan ik kwam terug, hij sliep nog steeds, in de ochtend hij zei niks tegen me, ik was lastig en praatte niet met hem" (cgvs p. 18). U gevraagd waarom u nooit bij M. bent weggegaan en waarom u nooit hebt getracht om hem te verlaten, geeft u het volgende aan: "Ik dacht eraan hem te verlaten, ik probeerde soms te praten en te zeggen laten we stoppen met de relatie, hij zwoor te veranderen, hij zou goed zijn, maar dan na twee dagen het was weer hetzelfde, ik was in de war, ik wist niet wat te doen, zelfs de burens van zijn plaats kenden me niet echt, ze zagen me enkel, ik wist niet wat te doen, misschien hij kan veranderen en een goede man worden" (cgvs p. 18). U gevraagd of u aldus hoopte dat hij zou veranderen, bevestigt u dit (cgvs p. 18). **Het is dan ook bevreemdend dat u gedurende 2,5 maanden zou hebben samengewoond met een man waar u bijzonder weinig van af wist en die van in het begin reeds met stemmingswisselingen zou hebben gekampt en agressief gedrag jegens u zou hebben vertoond, doch u nooit uit deze gewelddadige relatie zou hebben trachten te ontsnappen, dit enkel en alleen gezien hij telkenmale zou hebben gezworen om te veranderen, temeer daar uit uw verklaringen overduidelijk blijkt dat u binnen deze relatie wel degelijk over geruime bewegingsvrijheid zou hebben beschikt en u over een eigen inkomen beschikte.**

In het licht van de gegevens aanwezig in uw visumaanvraag dd. 23 oktober 2018 – waaruit overduidelijk blijkt dat u op verscheidene vlakken leugenachtige, frauduleuze en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd - en gezien er geen enkel geloof kan worden gehecht aan het gegeven dat u nooit zou hebben getracht om uit de door uzelf geschetste oppervlakkige en gewelddadige relatie met M. te ontsnappen, kan er bijgevolg eveneens geen geloof worden gehecht aan de door u in dit kader genoemde gedwongen initiatie en rekrutering bij de Mungiki sekte door M. en de daaraan door u gekoppelde vrees voor vervolging door M., de Mungiki sekte en de politie. Er kan in dit verband nog worden opgemerkt dat de Mungiki sekte, zoals u zelf zegt (cgvs p. 21) en zoals ook wordt gestaafd door informatie in het administratief dossier al in 2002 verboden werd (zie informatie in het administratief dossier), wat niet belette dat de Mungiki sekte ondergronds bleef opereren. Ook blijkt uit deze informatie dat de overheid overigens wel degelijk tegen de Mungiki sekte optreedt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

Het "Certificat médical" toont enkel aan dat u type II bent besneden, wat niet onmiddellijk in twijfel wordt getrokken. Dit document toont echter niet aan dat deze besnijdenis werkelijk plaatsvond in 2018 – bijgevolg op 51-jarige leeftijd - na initiatie in de Mungiki sekte, zoals u beweert (cgvs p. 13-14) en weet verder het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen niet om te buigen. Uit het feit dat u een besnijdenis type twee heeft ondergaan, kan geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève worden afgeleid en u haalde ook geen elementen aan die hiertoe zouden kunnen besluiten.

Het door u toegevoegde algemene artikel omtrent de Mungiki "Kenya: information sur la secte Mungiki, y compris la structure organisationnelle, les dirigeants, l'appartenance, le recrutement et les activités; la relation entre le gouvernement et les sectes, y compris la protection offerte aux victimes des fidèles du diable et des sectes, comme les Mungikis" dd. 15 november 2013, kan tenslotte eveneens bovenstaande overwegingen niet ombuigen. In het licht van de gegevens aanwezig in uw visumaanvraag dd. 23 oktober 2018 – waaruit overduidelijk blijkt dat u op verscheidene vlakken leugenachtige, frauduleuze en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd - en gezien er geen enkel geloof kan worden gehecht aan het gegeven dat u nooit zou hebben getracht om uit de door uzelf geschetste oppervlakkige en gewelddadige relatie met M. te ontsnappen, kan er immers bijgevolg eveneens geen geloof worden gehecht aan de door u in dit kader genoemde gedwongen initiatie en rekrutering bij de Mungiki sekte door M. en de daaraan door u gekoppelde vrees voor vervolging door M., de Mungiki sekte en de politie (cfr. u beweert door de politie te zijn gearresteerd gezien u lid zou zijn geweest van een illegale groep doch een vriendelijk officier zou u hebben vrijgelaten).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoekster zich op de schending van "artikel 48/3 van de vreemdelingenwet; schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering; schending van het zorgvuldigheidsbeginsel".

Verzoekster ontwikkelt het middel als volgt:

"Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden; Verzoekster verblijft nu reeds meer dan een jaar ononderbroken in België;
- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben; Verzoekster werd door 4 politieagenten verkracht ! Het weze duidelijk dat ze geen effectief beroep kan doen op de autoriteiten voor haar problemen, daar deze haar mishandelden.
- 3) "omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging" Verzoekster werd ingelijfd in de Mungiki groep, dewelke verboden is wegens de autoriteiten.
- 4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen invoeren. Daar verzoekster verkracht werd door 4 politieagenten is uiteraard al haar geloof/vertrouwen in de autoriteiten verdwenen. Het CGVS meent dat verzoekster het niet aannemelijk maakt dat zij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het CGVS is van oordeel dat mevrouw er niet in geslaagd is om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De motivering van de beslissing van het CGVS doet meermaals de wenkbrauwen fronsen en staat vol met verkeerde vooroordelen en mist elke logica.

*

"U zou dan ook sinds 2 januari 2020 op regelmatige basis psychologische opvolging genieten en u zou nog steeds ... nodig hebben ..."

Wordt er dan aan de (opr)echtheid van het medisch attest getwijfeld misschien?

"dat U pas sinds 2 januari 2020... in psychologische opvolging bent..."

Mevrouw deed op 7 oktober haar asielaanvraag. Ze werd door haar sociaal assistente zo goed als onmiddellijk door verwezen naar een arts. Hier zijn wachtlijsten voor. Bovendien weet iemand met psychologische problemen vaak zelf niet dat er hulp nodig is. De centrumarts adviseerde mevrouw op 22/11/2019 om verder te gaan met een psycholoog via SOS VIOL. Op 2 januari kon mevrouw een eerste keer terecht bij de psycholoog, waarbij ze intussen 8 x effectief terecht kon, daar door de corona problematiek, de meeste afspraken werden teruggeschroefd naar een minimum of ze soms zelfs geannuleerd werden. Wat vindt het CGVS hier nu weer zo vreemd aan ? Zijn er misschien nergens richtlijnen over de ernst van een psychische aandoening in verhouding met het aantal afspraken bij een psycholoog en de frequentie ervan ? Tenzij de PO ook praktiserend psycholoog is, lijkt het dan ook aangewezen dat een PO hier geen beoordelingen over maakt.

*

"het CGVS is van oordeel dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. HOEWEL u bij DVZ geen bijzondere procedure noden te kennen gaf."

Hoe dient mevrouw bij DVZ op de hoogte te zijn van wat "bijzondere procedure noden" zijn + hoe moet zij de afweging maken of zij die al dan niet nodig heeft? Er valt trouwens amper iets van concrete voorbeelden van deze bijzondere procedure noden te vinden, buiten het uitstel van verhoor wegens medische redenen ... Dus het woordje "hoewel" is hier al totaal ongepast en geeft al meteen de negatieve toon aan, waarmee men mevrouw haar dossier behandelde.

*

"U maakte verder tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS d.d. 27 juli 2020 geen enkel gewag van enige moeilijkheden dewelke U tijdens het onderhoud zelf mogelijks zou hebben ondervonden of die het verdere verloop van het onderhoud mogelijks konden beïnvloeden. U HAD ENKEL EN ALLEEN tijdens het vertellen van uw vrij relaas een ongelukje, waarna U onmiddellijk door de PO naar het toilet werd begeleid. "

Opnieuw toont deze woordkeuze aan hoe mevrouw haar reacties en haar zijn, wordt geminimaliseerd. Op de honderden verhoren waarin ik asielzoekers met de meest gruwelijke verhalen bijstond, heb ik nooit meegemaakt dat ze in hun broek plasten in het midden van een verhoor. Het inlevingsvermogen van de PO gaat dan ook niet verder dan te vragen of mevrouw al dan niet nog eens wou terugkomen? Uiteraard wou mevrouw het zo snel mogelijk achter de rug, Ze viel quasi dood van schaamte. Ze droeg een jeansbroek en haar "ongelukje" was dan ook zeer duidelijk te zien. De PO had toen zelf het verhoor moeten stoppen, de mensen weten ook niet hoe lang een verhoor nog duurt en of het al dan niet in hun nadeel zou zijn, als ze weggaan tijdens een verhoor. Een PO met iets of wat mensenkennis en inlevingsvermogen weet zelf dat hij dan moet stoppen, ook al sputtert de kandidaat op dat moment tegen.

*

Uit deze visumaanvraag blijkt echter opmerkelijk genoeg dat u bij "Marital Status" het vakje "Married" heeft aangevinkt Dit wekt verbazing ... De vaststelling dat U in het aanvraagformulier niet vermeldde dat uw echtgenoot is overleden, roept dan ook ernstige vragen op naar de waarachtigheid van uw asielrelaas"

Als deze vermelding zo "opmerkelijk" en verbazingwekkend is ... waarom stelde men hier dan tijdens het verhoor niet meer vragen omtrent? Verzoekster stelde dat zij in haar ogen nog steeds gehuwd is, daar zij geen gescheiden vrouw is, maar haar man werd vermoord. Op de vraag waarom ze dan niet aanduidde dat ze weduwe was, antwoordt ze meteen dat het veel beter is om als getrouwde vrouw bekeken te worden, dan als een alleenstaande vrouw. Zij stelt verder dat zij er nooit had aan gedacht dat dit enige invloed zou kunnen hebben op haar asielrelaas.

*

"Verder is het opmerkelijk dat u pretendeert enerzijds ... ondergedoken ...anderzijds een 'unified business permit' afgeleverd te krijgen op uw naam .

*

Dat u verder nog leugenachtige verklaringen heeft afgelegd voor wat betreft uw Kenyaanse reisdocumenten.... Uit bovenstaande blijkt dat u bedrieglijke verklaringen aflegt en uw verklaringen stelselmatig bijstelt...

Ik meen dat iedere PO, advocaat of Voorzitter p.3 en 4 minstens twee à 3 keer moet lezen om echt te begrijpen wat er nu werkelijk staat. Kan men eens rekening houden het niveau en van de angst of zenuwachtigheid waarin ieder normale asielzoeker zich in bevindt als hij ondervraagd wordt? Laat staan een asielzoeker met, naar eigen zeggen, nood aan bijzondere procedure noden ernstige psychische problemen en angsten die zelfs net in haar broek had geplast door al de emoties die waren bovengekomen tijdens haar vrije relaas te doen.

*

De uitlatingen in de beslissing over de relatie van mevrouw en over het waarom zij deze niet beëindigd heeft tonen opnieuw aan dat de PO wereldvreemd lijkt te zijn of toch niet de minste voeling en/of kennis heeft van relatie problematieken en alles wat daarmee gepaard gaat.

Zo begrijpt de PO niet waarom mevrouw niet wegging bij een man die haar sloeg en besluit hij zelfs dat ze dus wel gelogen zal hebben ??

"het is dan ook bevreemdend dat u gedurende 2.5 maanden, zou hebben samengewoond met een man waar u bijzonder weinig van af wist en die van in het begin reeds, met stemmingswisselingen zou hebben gekampt en agressief gedrag jegens u zou hebben vertoond, doch u nooit uit deze gewelddadige relatie zou hebben trachten te ontsnappen, dit enkel en alleen gezien hij telkenmale zou hebben gezworen om te veranderen, ..."

Rechters, advocaten, psychologen, de CAW's zouden amper hoeven te bestaan als we deze naïviteit zouden mogen aannemen als werkelijkheid, maar helaas is hier niets "bevreemdend" aan het gedrag

van mevrouw, al zeker niet na 2.5 maanden ... de meeste vrouwen over de hele wereld houden dit met gemak jaren vol ...

Het is opmerkelijk bevreemdend, verbazend en m.i. angstaanjagend dat een PO die op het CGVS verantwoordelijk is om de meest ingrijpende beslissingen te nemen over het leven van mensen hier niet van op de hoogte is ... ?

*

Verder deed het CGVS niet de minste moeite om de nood aan een eventuele subsidiaire bescherming te onderzoeken. Op dit punt is er geen enkel motief terug te vinden.

Wel schrijft de PO op p.6 :

"Er kan in dit verband nog worden opgemerkt dat de Mungiki sekte, zoals u zelf zegt (cgvs p.21) en zoals ook wordt gestaafd door de informatie in het administratief dossier al in 2002 verboden werd (zie informatie in het AD), wat niet belette dat de Mungiki sekte ondergronds bleef opereren. Ook blijkt uit deze informatie dat de overheid overigens wel degelijk tegen de Mungiki sekte optreedt."

Dus het CGVS bevestigt dat er wel degelijk een probleem is voor leden van de Mungiki sekte

De beslissing van het CGVS schendt dan ook flagrant de formele en de materiële motiveringsplicht en dient bijgevolg vernietigd te worden.

*

Indien Uw Raad meent dat er nog meer onderzoek nodig is om de beslissing van het CGVS te hervormen, dan meent verzoekster dat haar dossier dient terug gestuurd te worden naar het CGVS voor verder onderzoek."

2.2. Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken:

"3. Mail van sociaal assistente van verzoekster waarbij deze verklaart dat ze naar aanleiding van het lijden van mevrouw haar voorstelde om naar een arts te gaan, en dat het deze arts was dat besloot om mevrouw door te verwijzen voor specifiekere hulp naar SOS Viol.

4. Mail van de psycholoog van mevrouw bij SOS VIOL met meer gedetailleerde info over de eerste afspraak en het aantal afspraken van mevrouw."

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Inzake verzoeksters verweer aangaande de beoordeling van haar procedurele noden in de bestreden beslissing dient te worden verwezen naar artikel 48/9, § 4 van de Vreemdelingenwet dat inzake bijzondere procedurele noden stelt:

“De ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordelen of de verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele noden heeft en nemen deze in acht door het verlenen van passende steun tijdens de procedure, voor zover deze noden voldoende zijn aangetoond en voor zover de in dit hoofdstuk bedoelde rechten in het gedrang zouden komen en hij niet zou kunnen voldoen aan de hem opgelegde verplichtingen. De beoordeling van de bijzondere procedurele noden is op zich zelf niet vatbaar voor beroep” (de Raad onderlijnt). De beoordeling door verweerder inzake verzoeksters procedurele noden kan derhalve niet in het kader van voorliggend beroep worden (her)beoordeeld.

Uit de bij het verzoekschrift neergelegde e-mail van verzoeksters sociaal assistente en de e-mail van verzoeksters psycholoog bij SOS VIOL kan blijken dat verzoekster nood had aan specifieke hulp en dat ze hiervoor regelmatige psychologische begeleiding heeft ontvangen/ontvangt. Uit het bij het CGVS voorgelegde medisch attest (*“Delivrance d’attestation”* van 10 maart 2020 en *“Attestation de suivi psychologique”* van 10 maart 2020”) blijkt dat verzoekster aan een post-traumatisch stresssyndroom zou lijden.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het feit dat een persoon een psychische aandoening of een verstandelijke beperking heeft, op zichzelf niet aangeeft dat de verzoekster om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR’s Mandate*, 26 August 2020, p. 89).

In de mate dat de neergelegde attesten gewag maken van verzoeksters psychische problemen kan hieruit echter niet worden afgeleid dat zij niet in de mogelijkheid is ten volle mee te werken aan de procedure inzake haar verzoek om internationale bescherming. In de voorgelegde medische attesten en e-mails van verzoeksters psycholoog en sociaal assistente wordt geenszins gesteld dat verzoeksters psychische problematiek haar verhindert om op volwaardige wijze verklaringen af te leggen inzake de reden(en) van haar verzoek om internationale bescherming. De attesten tonen dan ook niet aan dat het cognitief vermogen van verzoekster dermate is aangetast dat zij niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen en is derhalve niet van aard om de vaststellingen in de bestreden beslissing die de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas ondermijnen in een ander daglicht te stellen.

Tevens blijkt uit de lezing van de stukken dat verzoekster bij haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens het onderhoud bij verweerder wel degelijk gedetailleerde verklaringen kon afleggen en voorts kon antwoorden op alle vragen van het gehoor. Verder maakte ze tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS geen enkel gewag van enige moeilijkheden dewelke ze tijdens het onderhoud zelf mogelijks zou hebben ondervonden of die het verdere verloop van het onderhoud mogelijks konden beïnvloeden. Ook verzoeksters raadsman maakte tijdens het persoonlijk onderhoud geen enkele opmerking aangaande verzoeksters psychologische toestand.

Wat betreft verzoeksters ongelukje tijdens het vertellen van haar vrij relaas (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13), kan worden vastgesteld dat verzoekster onmiddellijk door de *protection officer* naar het toilet werd begeleid, dat ze nadien werd gevraagd of ze ok was, wat verzoekster bevestigde (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13), dat haar de keuze werd gegeven om een pauze in te lassen, waarop verzoekster duidelijk aangaf dat ze wenste verder te gaan met het interview (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13), dat ze door de *protection officer* nogmaals gevraagd werd of ze zeker was, waarop verzoekster bevestigend antwoordde (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14) en dat verzoekster aan het einde van het persoonlijk onderhoud aangaf de gestelde vragen goed te hebben begrepen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 24). Uit voorgaande kan blijken dat verzoekster zelf uitdrukkelijk aangaf dat ze wenste dat het onderhoud doorging en dat nergens werd opgemerkt dat verzoekster omwille van dit incident niet meer kon deelnemen aan de procedure. Bovendien merkt de Raad op dat verzoekster, noch haar advocaat tijdens het onderhoud gewezen heeft op een dermate belangrijke psychische problematiek dat verzoekster niet in staat zou zijn om de vragen over de onderwerpen die ze zelf aanbrengt naar behoren te kunnen beantwoorden.

Te dezen kan worden opgemerkt dat de asielprocedure voor elke asielzoeker hoe dan ook in meerdere of mindere mate stresserend is, maar dat de interviewer hiermee rekening houdt.

Daarnaast wijst de Raad er nog op dat een arts of therapeut weliswaar kan vaststellen dat verzoekster aan de criteria voor een diagnose voldoet, doch dat hij zich hiervoor grotendeels op verzoeksters verklaringen baseert en niet kan inschatten of deze diagnose verband houdt met eventuele problemen die verzoekster in Kenia gehad zou hebben. Waar medische beroepsbeoefenaars zich uitspreken over de (waarachtigheid van de) omstandigheden die aan de basis zouden liggen van verzoeksters psychische gezondheidstoestand, doen zij echter aan waarheidsvinding, aangezien dit niet tot hun bevoegdheden of opdracht behoort.

De medische documenten geven bijgevolg geen nuttige en dienstige verklaring of verschoning voor de vaststellingen in de bestreden beslissing.

6.1. De Raad stelt vast dat verzoekster geen concrete betwisting voert inzake de motivering in de bestreden beslissing aangaande haar visumdossier, reisdocumenten en paspoort.

De elementen van deze motivering zijn de volgende:

- verzoekster heeft op 23 oktober 2018 een visumaanvraag ingediend bij de Italiaanse ambassade in Nairobi, heeft op 24 oktober 2018 dit visum verkregen en heeft elke individuele pagina persoonlijk gehandtekend;
- uit deze visumaanvraag blijkt dat verzoekster bij "*Marital status*" het vakje "*Married*" – en niet "*Widow(er)*" – heeft aangevinkt, terwijl haar echtgenoot volgens haar verklaringen zou zijn vermoord in november 2017 en haar eigen problemen onlosmakelijk verbonden zijn met het overlijden van haar echtgenoot;
- het is niet verenigbaar dat verzoekster, enerzijds, op de vlucht zou zijn geweest voor M. en de Mungiki sekte en tijdens de periode juni tot november 2018 op verschillende plaatsen ondergedoken zou hebben geleefd maar, anderzijds, tijdens deze periode op 3 oktober 2018 nog 5000 Keniaanse Schilling zou hebben betaald om een "*Unified Business Permit*" te bekomen teneinde een kleermakerszaak in Nairobi te kunnen vestigen, zoals blijkt uit het visumdossier;
- verzoekster legt haar paspoort niet neer, legt leugenachtige en met het visumdossier strijdige verklaringen af aangaande haar Keniaanse reisdocumenten en stelt haar verklaringen stelselmatig bij in functie van de informatie die de *protection officer* haar geeft;
- uit verzoeksters paspoort blijkt dat verzoekster een sociaal werkster zou zijn, als directeur zou zijn tewerkgesteld bij de organisatie "*Nido d'amore*" en van 7 november 2018 tot 27 november 2018 fondsen zou gaan inzamelen in Turijn, Italië;
- verzoekster tracht voor te houden dat de formulieren om haar Italiaans visum te bekomen door andere personen zouden zijn ingevuld, terwijl haar persoonlijke handtekening onder elke aparte pagina van het visumdossier is terug te vinden, zodat wordt geconcludeerd dat verzoekster doelbewust informatie voor de Belgische asielinstanties tracht achter te houden en dat er sterke aanwijzingen zijn dat er andere motieven aan de basis van haar vertrek uit Kenia liggen.

6.2. Aangaande het visumdossier stelt verzoekster te hebben aangeduid dat zij nog gehuwd is omdat ze in haar ogen nog steeds gehuwd is nu haar man werd vermoord, het veel beter is om als getrouwde dan als alleenstaande vrouw te worden bekeken en omdat ze er nooit aan had gedacht dat dit enige invloed zou hebben op haar asielrelaas.

Dergelijke opmerkingen kunnen echter niet verschonen dat niet aannemelijk is dat verzoekster foutieve informatie aangaande haar burgerlijke staat zou verstrekken in een officiële procedure teneinde een Schengenvisum te verkrijgen. De vaststellingen in de bestreden beslissing dienaangaande blijven dan ook overeind.

Het gegeven dat verzoekster bij de aanvraag van een visum in 2018 aangeeft dat zij gehuwd is, doet bijgevolg wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielmotieven, nu het overlijden van haar man een kernelement in haar asielrelaas uitmaakt.

De voormelde onderdelen van de omstandige motivering vinden steun in het administratief dossier, zijn terecht en pertinent en blijven, aangezien ze niet concreet of dienstig worden betwist of weerlegd, onverminderd overeind.

7. Artikel 48/6, § 1, eerste tot derde lid van de Vreemdelingenwet, stelt:

“De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, vormt een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.”

Verzoekster heeft nagelaten enig document neer te leggen ter staving van haar identiteit en nationaliteit, hoewel uit haar visumdossier blijkt dat zij in het bezit was van een paspoort en geldig visum. Bovendien blijkt uit voormelde dat verzoekster zich bedient van leugenachtige en wijzigende verklaringen aangaande haar paspoort(en) en de wijze waarop zij haar visum zou verkregen hebben.

De vaststelling dat verzoekster haar paspoort niet heeft neergelegd en evenmin een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan – wel integendeel – vormt een negatieve indicatie van de algehele geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

8. Verzoekster betoogt dat het helemaal niet bevreemdend is dat zij, gelet op de situatie van vele vrouwen in relaties gekenmerkt door mishandeling, niet is trachten weg te gaan van een man die haar sloeg, al zeker niet na tweeënhalve maand.

Verzoekster gaat er echter aan voorbij dat verweerder omstandig en terecht heeft gemotiveerd dat verzoekster in haar situatie, waarbij ze over een ruime bewegingsvrijheid en eigen inkomen beschikte, niet aannemelijk heeft gemaakt dat ze geen poging heeft ondernomen om weg te gaan bij M., een man die ze amper kent en die bovendien gewelddadig is.

De motivering in de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Er kan immers geen enkel geloof worden gehecht aan het gegeven dat u nooit zou hebben getracht om uit de door uzelf geschetste oppervlakkige en gewelddadige relatie met M. te ontsnappen.

U stelt dat u M., die een vriend was van uw man, begin januari 2018 voor het eerst ontmoette (cgvs p. 15) en in februari 2018 bij M. te zijn ingetrokken, u zou zo een 2,5 maanden bij deze man hebben gewoond (cgvs p. 16). U weet vooreerst evenwel bijzonder weinig kennis over deze man tentoon te spreiden. U gevraagd om alles te vertellen wat u over M. zou weten, geeft u het volgende aan: “Ik weet alleen dat zijn naam M. is, zijn vadersnaam is M.. Ik zag zijn familie nooit. Ik begreep dat, al die mannen en vrouwen in de groep, hadden geen doopnaam, ze haatten dat, zelfs als ik zei mijn naam is..., neen wat is de naam die uw moeder u gaf, ok u bent niet J.” (cgvs p. 17). Gepolst naar de geboortedatum en geboorteplaats van M., stelt u niet te weten wanneer hij is geboren, hij zou wel ouder dan u zijn geweest - misschien vier tot vijf jaar - doch u zou zijn exacte geboortedatum niet kennen, ook zijn geboorteplaats zou u niet weten (cgvs p. 17). U gevraagd naar mogelijke andere vrouwen en kinderen van M., geeft u wederom aan het niet te weten: “Ik weet het niet, we vochten als ik hem vroeg wanneer neem je me naar uw huis, ik ken uw mensen niet, hij sloeg me, ik zei ik weet niet waar deze relatie heen gaat, ik zei ik weet niet wie je bent, uw mensen, of je een andere vrouw hebt, dan hadden we terug een discussie” (cgvs p. 17). Ook of hij broers of zussen zou hebben en of zijn ouders nog in leven zouden zijn en waar ze dan mogelijks zouden wonen, blijkt u niet te weten, u zou zijn familie immers niet kennen, u zou dan ook in het begin blij zijn geweest toen u mee naar het feest (cfr. op 01 mei 2018) mocht gaan, u zou immers hebben gedacht naar zijn familie te zullen gaan (cgvs p. 17). Gepolst naar de job van M., moet u wederom het antwoord schuldig blijven, u weet enkel aan te geven dat hij geld zou hebben gehad, hij zou elke ochtend zijn vertrokken en later op de dag terug zijn gekomen, soms zou hij evenwel ook tijdens de nacht zijn weggebleven en pas de volgende dag terug zijn opgedoken, u zou niet hebben geweten wat hij zou hebben gedaan (cgvs p. 18). Uit bovenstaande verklaringen blijkt aldus overduidelijk hoe uw relatie met M. ten zeerste op de vlakte bleef.

U gaf verder nog aan dat M. van in het begin met stemmingswisselingen kampte: “Misschien in de nacht goede vrienden, in de ochtend hij vertrekt, we zijn goed, ik ga naar mijn zaken, dan komt hij terug in de

avond, ik weet niet waarom hij lastig is, hij wil niet praten" (cgvs p. 17). U geeft verder aan niet te weten waarom M. soms kwaad of geïrriteerd zou zijn geweest: "Nee soms dacht ik wat heb ik gedaan. Soms ik denk ik deed niks, wat deed ik dacht ik dan, we waren in goede verstandhouding toen hij vertrok, hij komt terug en is slecht gezind, ik had er stress van" (cgvs p. 17). U gevraagd of u hier dan met hem over trachtte te praten, geeft u het volgende aan: "Ja ik probeerde dat, zeg me wat ik heb gedaan, we kunnen zo niet wonen, je bent kwaad, soms wel blij, je zegt niet wat ik heb gedaan, ik weet niet wat te doen om mijn fout recht te zetten, hij praatte niet, hij zei dan, als ik vragen blijf stellen, dan irriteer ik hem" (cgvs p. 17). Verder blijkt nog uit uw verklaringen dat M. tevens bijzonder agressief uit de hoek kon komen: "Dus op een dag, hij sloeg me heel hard en wou met me slapen, ik weigerde, daarna hij raakte me aan onderaan, gescheurd, bloed, naar ziekenhuis, ik ging naar de dokter, hechtingen" (cgvs p. 13).

In het licht van bovenstaande verklaringen is het dan ook ten zeerste opmerkelijk dat u nooit zou hebben getracht om uit deze oppervlakkige en gewelddadige relatie te ontsnappen, temeer daar uit uw verklaringen blijkt dat u binnen deze relatie wel degelijk over geruime bewegingsvrijheid leek te beschikken. Zo geeft u zelf aan dat u in Nairobi, toen u bij M. woonde, verder wilde gaan met uw shop (cfr. u maakte vrouwenkleding). Hoewel M. eerste wat tegensputterde - stellend dat hij een andere job voor u zou hebben waar u goed mee zou verdienen - protesteerde u en ging u zelf op zoek naar een nieuwe shop: "Ik ging naar de shops, een vrouw had een shop, van covers van zetels, er zijn bloemen op getekend ofzo, dat deed die vrouw. Ik zei haar, kan je een beetje opschuiven, ik kan bij u in de shop ook werken dan, ze zei dat is een goed idee, ze zei we delen de huishuur, ze betaalde 5000, dus ik geef 2500. Ze zocht iemand om het te delen. Ik had een beetje geld, ik kocht materiaal en ging bij haar in de shop" (cgvs p. 13). Hoewel u aangeeft dat M. in eerste instantie niet blij zou zijn geweest met uw initiatief - hij zou hebben gedreigd u die avond met een klein wapen te zullen doden en u zou zijn ontsnapt en u naar de politie hebben begeven, doch de politie zou bevriend zijn geweest met M. waardoor u uiteindelijk gewoon met hem terug mee naar huis zou zijn gekeerd -, blijkt uit uw verklaringen dat u uw werkzaamheden in de shop vervolgens gewoon wist verder te zetten: "We woonden verder samen, hij vroeg me niet meer over de zaak, dus ik ging verder" (cgvs p. 13). U verder nogmaals gevraagd wat u aldus deed terwijl M. naar zijn werk ging, geeft u het volgende aan: "Eerst, toen ik bij hem ging wonen, ik bleef thuis, dan was ik het beu, toen huurde ik die shop, ik vroeg dat aan die vrouw, ik begon daar te werken, ik ging naar de shop" (cgvs p. 18). Vervolgens stelt u zelf dagelijks in deze shop te hebben gestaan, behalve op zondag (cgvs p. 18). U gevraagd of u aldus uiteindelijk van M. uw werk in de shop mocht verder zetten, bevestigt u dit, hij moest immers uiteindelijk wel, maar jullie vochten eerst en hij bedreigde u met een wapen, u gaf hem aan, nadien hij bleef stil en protesteerde niet meer, u werkte in de shop en hij zei niets meer (cgvs p. 18). Ook levensmiddelen ging u verder overigens zelf aankopen in verscheidene kruidenierswinkels bij u in de buurt (cgvs p. 18). Verder blijkt dat u er tevens in slaagde om, na een door u genoemd gewelddadig incident, zelf naar het ziekenhuis te gaan teneinde de gepaste verzorging te krijgen: "Dus op een dag, hij sloeg me heel hard en wou met me slapen, ik weigerde, daarna hij raakte me aan onderaan, gescheurd, bloed, naar ziekenhuis, ik ging naar de dokter, hechtingen" (cgvs p. 13). U gevraagd of M. ervan op de hoogte was dat u naar het ziekenhuis ging, geeft u het volgende aan: "Ik zei het hem, het maakte hem niet uit, ik zei ik bloedde, wat heb je met me gedaan, hij ging slapen, ik ging buiten en ging naar het ziekenhuis, dan ik kwam terug, hij sliep nog steeds, in de ochtend hij zei niks tegen me, ik was lastig en praatte niet met hem" (cgvs p. 18). U gevraagd waarom u nooit bij M. bent weggegaan en waarom u nooit hebt getracht om hem te verlaten, geeft u het volgende aan: "Ik dacht eraan hem te verlaten, ik probeerde soms te praten en te zeggen laten we stoppen met de relatie, hij zwoor te veranderen, hij zou goed zijn, maar dan na twee dagen het was weer hetzelfde, ik was in de war, ik wist niet wat te doen, zelfs de burens van zijn plaats kenden me niet echt, ze zagen me enkel, ik wist niet wat te doen, misschien hij kan veranderen en een goede man worden" (cgvs p. 18). U gevraagd of u aldus hoopte dat hij zou veranderen, bevestigt u dit (cgvs p. 18). Het is dan ook bevreemdend dat u gedurende 2,5 maanden zou hebben samengewoond met een man waar u bijzonder weinig van af wist en die van in het begin reeds met stemmingswisselingen zou hebben gekampt en agressief gedrag jegens u zou hebben vertoond, doch u nooit uit deze gewelddadige relatie zou hebben trachten te ontsnappen, dit enkel en alleen gezien hij telkenmale zou hebben gezworen om te veranderen, temeer daar uit uw verklaringen overduidelijk blijkt dat u binnen deze relatie wel degelijk over geruime bewegingsvrijheid zou hebben beschikt en u over een eigen inkomen beschikte.

In het licht van de gegevens aanwezig in uw visumaanvraag dd. 23 oktober 2018 – waaruit overduidelijk blijkt dat u op verscheidene vlakken leugenachtige, frauduleuze en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd - en gezien er geen enkel geloof kan worden gehecht aan het gegeven dat u nooit zou hebben getracht om uit de door uzelf geschetste oppervlakkige en gewelddadige relatie met M. te ontsnappen, kan er bijgevolg eveneens geen geloof worden gehecht aan de door u in dit kader genoemde gedwongen initiatie en rekrutering bij de Mungiki sekte door M. en de daaraan door u gekoppelde vrees voor vervolging door M., de Mungiki sekte en de politie.

Er kan in dit verband nog worden opgemerkt dat de Mungiki sekte, zoals u zelf zegt (cgvs p. 21) en zoals ook wordt gestaafd door informatie in het administratief dossier al in 2002 verboden werd (zie informatie in het administratief dossier), wat niet belette dat de Mungiki sekte ondergronds bleef opereren. Ook blijkt uit deze informatie dat de overheid overigens wel degelijk tegen de Mungiki sekte optreedt.”.

Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht, zijn terecht en pertinent, en vinden steun in het administratief dossier. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen valabele argumenten aan ter weerlegging of ontkrachting van bovenstaande motieven. Deze worden door de Raad overgenomen.

9. Waar verzoekster in het verzoekschrift aanhaalt dat het CGVS bevestigt dat er wel degelijk een probleem is voor leden van de Mungiki sekte, gaat zij eraan voorbij dat niet wordt aangenomen dat verzoekster lid was van de Mungiki sekte. Haar verwijzing naar de algemene informatie die verweerder in de bestreden beslissing aanhaalde, is dan ook niet dienstig.

10. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

11. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus brengt verzoekster geen ander element aan dan wat wordt aangevoerd inzake de vluchtelingenstatus. Waar zij aanvoert dat verweerder niet de minste moeite heeft gedaan om haar nood aan een eventuele subsidiaire bescherming te onderzoeken, gaat zij eraan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de verzoeker om internationale bescherming rust. Aangezien verzoeksters asielrelaas niet geloofwaardig is, kan zij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt evenmin een element aan inzake de mogelijke toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS